

РЕШЕНИЕ

№ 4843

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **10772** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на К. Л. П., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], ет. 13, ап. 85, срещу Решение № 1040-21-1020 от 06.10.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-11960-1 от 09.09.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработицата, с което на К. Л. П. е отпуснато парично обезщетение за безработица в размер на 28.96 лв. дневно считано от 25.08.2021 г. до 24.06.2022 г. на основание чл. 54а, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО и чл. 62 от Регламент № 883/2004 г.

С жалбата се релевират пороци на оспорвания административен акт – решение на директора на ТП на НОИ С.-град, изразяващи се в липса на мотиви, както в потвърденото Разпореждане, така и в изданието и оспорен в настоящото производство административен акт. На следващо място са изложени доводи за противоречие с разпоредбите на чл. 62, §1 и § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 относно размерът на обезщетението въз основа на период, през който български гражданин е полагал труд на територията на друга държава-членка на ЕС. Твърди се, че когато законодателството на държава-членка предвижда, че изчисленията на обезщетенията се основават на размера на предишното трудово възнаграждение, какъвто е конкретния случай, то трябва да се вземе предвид трудовото възнаграждение, получавано от заинтересованото лице при последната му работа по трудово правоотношение съгласно това законодателство, като когато това законодателство

предвижда и установява референтен период за определяне на трудовото възнаграждение, което служи за основа при изчисляването му, този референтен период следва да включва периодите на заетост, завършени, както съгласно националното законодателство, така и съгласно законодателството на други държави членки. Моли се жалбата да бъде уважена, а обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени като незаконосъобразни, издадени в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Ф., която поддържа жалбата по доводи изложени в нея и в депозираните по делото писмени бележки доказателства. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от процесуален представител – юрк. И., която оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Заявява, че е безспорно по делото, че жалбоподателката е полагала труд в държава-членка на Европейския съюз в случая Германия, което при спазването на чл.61, §1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. и чл.54а, ал.2, т.4 от КСО е извършено сумиране на периодите на осигуряването в Германия и България, като същата е придобила право на претендираното обезщетение. Твърди, че в чл.62 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г., озаглавен „Изчисляване на обезщетение“ е записано „...се отчита изключително трудовото възнаграждение или професионалният доход, получавани от заинтересованото лице при последната му работа по трудово правоотношение“. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като счита, че делото не се отличава с практическа и правна сложност. Претендирам присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, се установява следното:

Жалбоподателката К. П. е подала заявление вх. № 107-02-6036 от 26.08.2021 г. /л. 27/ с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) по реда и условията на КСО, като към него е приложена Заповед за прекратяване на трудов договор № 002/12.04.2021 г., както и преносим документ U1, издаден на 23.06.2021 г. от Компетентната институция на Германия на л.31 (с превод на български език на л.89), с който се удостоверяват осигурителни периоди както следва: - за период от 01.12.2014г. до 31.03.2015г.; - за период от 01.06.2015г. до 05.07.2015г.; - за период от 06.07.2015г. до 17.03.2018г.; - за период от 26.05.2018г. до 30.09.2018г.; за период от 01.02.2019г. до 30.11.2020 г.

С Разпореждане № 214-00-11960-1 от 09.09.2021 г., на основание чл.54ж, ал.1 и във връзка с чл.54, ал.1, чл.54б, ал.1 и чл.54в, ал.1 от КСО и чл.62 от Регламент (ЕО) № 883/2004 е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 25.08.2021 г. до 24.06.2022 г. в размер на 28.96 лв. дневно.

Разпореждане № 214-00-11960-1 от 09.09.2021 г. на ръководител на осигуряването за безработица е оспорено по административен ред пред директора на ТП на НОИ С.-град с жалба вх. №1012-21-1478 от 30.09.2021 г. по която по-горестоящия

административния орган /и ответник по настоящото дело/ се е произнесъл, като е постановил оспорваното в настоящото съдебно производство Решение № 1040-21-1020/06.10.2021 г., с което е отхвърлил жалбата на П. и е потвърдил разпореждането. Същото е връчено на П. на 11.10.2021 г. съгласно отбелязването в представено фотокопие на известие за доставяне на л. 14.

Жалбата срещу решението на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена до съда чрез административния орган на 02.11.2021 г. с вх. № 1029-21-13503#1..

По делото са приобщени писмени доказателства – част от административната преписка, и представените с жалбата. Сред тях са документи, удостоверяващи осигурителния стаж на П. в Германия, с превод и на български език.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата срещу оспореното Решение № 1040-21-1020/06.10.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По основателността:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 54ж от КСО Паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. В този смисъл разпореждането, послужило за издаване на оспореното решение е издадено от компетентен орган.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, буква "б" от КСО разпорежданията, с които се за отказва или неправилно определя, изменя и прекратява обезщетения за безработица се оспорват по административен ред пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. Атакуваното в настоящото производство Решение № 1040-21-1020/06.10.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен административен орган съобразно разпоредбата на чл. 117 от КСО - ръководителят на съответното териториално поделение на НОИ и Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ, в законоустановената писмена форма и съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително подробни фактически и правни основания за издаването му, като не се установяват нарушения на административно производствените правила, каквито доводи са развити в жалбата.

Потвърденото с оспорения административен акт Разпореждане № 214-00-11960-1 от 09.09.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица за отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО също е издадено от компетентен орган с оглед нормата на 54ж, ал. 1 КСО и Заповед № 1015-21-79/16.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, в писмена форма, като

са изложени мотиви, и не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му.

По отношение на основния спорен по делото въпрос, а именно съответствието на решението на директора на ТП на НОИ С.-град с материалният закон, съдът намира следното:

По делото няма спор, че К. Л. е гражданка на Република България, която е държава-членка на ЕС, поради което е лице, спрямо което се прилага Регламент (ЕО) № 883/2004. Република България като държава-членка на ЕС е длъжна да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на държавите членки на Съюза, като всяка членка е свободна да решава кои категории лица подлежат на осигуряване съгласно нейното законодателство; кои са осигурените социални рискове; какви обезщетения се отпускат и при какви условия; как се изчислява размера на обезщетенията и т.н. Това са общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони. Към настоящия момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Като източник на вторичното право на ЕС регламентът се прилага пряко, т.е. съдържащите се в регламента правила, като нормативни разпоредби с обща правна сила, са пряко приложими във всички държави - членки (чл. 288 от ДФЕС) и са задължителни за спазване от националните органи и администрации, от институциите за социална сигурност и от съдилищата, и имат приоритет в случаите на противоречие с разпоредби от националните законодателства. Съгласно чл. 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. разпоредбите му се прилагат към всички законодателства (по см. на чл. 1, параграф "л"), относно посочените клонове на социална сигурност (обезщетения и помощи) в т.ч. и относно обезщетенията за безработица (чл. 3, параграф 1, б. "з").

С Регламент (ЕО) № 883/2004 г. са въведени материалноправните правила, принципи и разпоредби в сферата на координацията на системите за социална сигурност на държавите членки. Механизмът на координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. По отношение на обезщетенията за безработица общият принцип за определяне на приложимото законодателство е, че лице, упражняващо доходоносна дейност, следва да принадлежи към схема за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето. Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата - членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са регламентирани в чл. 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Според чл. 62, § 1 от Регламент № 883/2004 г., компетентната институция на държава-членка, чието законодателство предвижда изчисляването на обезщетенията да се основава на размера на предишното трудово възнаграждение или професионален доход, отчита изключително трудовото възнаграждение или професионалния доход, получавани от заинтересованото лице при последната му работа по трудово

правоотношение или като самостоятелно заето лице съгласно посоченото законодателство. Съгласно § 2 на същата разпоредба, параграф 1 се прилага също когато законодателството, прилагано от компетентната институция предвижда специален изискуем осигурителен период за определяне на трудовото възнаграждение, служещо за база за изчисляване на обезщетенията и когато за целия или за част от този период спрямо заинтересованото лице се е прилагало законодателството на друга държава-членка.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Според чл. 54б, ал. 1 от КСО, дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния и по-голямо от максималния дневен размер на обезщетението за безработица.

Съгласно чл. 54б, ал. 2 от КСО, минималният и максималният дневен размер на обезщетението за безработица се определят ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. С нормата на чл. 11, ал. 1 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2020 г., се определя следният дневен минимален размер на обезщетението за безработица за 2020 г.:

1. от 1 януари до 30 септември - 9, 00 лв.; 2. от 1 октомври до 31 декември - 12, 00 лв.
За придобиване правото на парично обезщетение за безработица, съгласно чл. 54а от КСО, се изисква лицето да е осигурено за безработица най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването. При определяне на осигурителния стаж от административния орган са приложени всички относими разпоредби.

Съгласно чл. 61, § 1 от Регламент № 883/2004 г., компетентната институция на държава-членка, чието законодателство поставя придобиването, запазването, възстановяването или продължаването на правото на обезщетения в зависимост или от завършването на периоди на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост зачита, доколкото е необходимо, периодите на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост, завършени съгласно законодателството на всяка друга държава-членка, като завършени съгласно прилаганото от нея законодателство. Според чл. 54а, ал. 2, т. 4 от КСО, за придобиване право на парично обезщетение по, ал. 1 се зачита и времето, зачетено за осигурителен стаж по законодателството на друга държава на основание на международен договор, по който Република България е страна или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност. Времето, което се зачита осигурителен стаж по законодателството на Германия е определено въз основа на представения със заявлението преносим

документ /ПД/ U1 издаден на 23.06.2021 г. от компетентната институция на Германия, с който са удостоверени осигурителни периоди от 01.12.2014 г. до 31.03.2015 г.; за период от 01.06.2015 г. до 05.07.2015 г.; за период от 06.07.2015 г. до 17.03.2018 г.; за период от 26.05.2018 г. до 30.09.2018 г. и за период от 01.02.2019 г. до 30.11.2020 г. В този смисъл, осигурителният стаж в Германия е бил съобразен от административния орган, тъй като без него лицето не би имало право на исканото обезщетение.

Относно осигурителния стаж в България са извършени служебни проверки, като видно от регистъра на трудовите договори, жалбоподателката е сключила на 12.04.2021 г.

трудов договор с осигурител [фирма], който е прекратен считано от 25.08.2021 г. Правото на отпускане на парично обезщетение за безработица е преценено въз основа на сумираните осигурителни периоди в Германия и България, като правилно е прието, че лицето има право на заявеното обезщетение. Правилно е определен и размерът на дължимото обезщетение, в съответствие с нормите на чл. 62, § 1 и § 2 от Регламент № 883/2004 г., като е взет предвид осигурителния доход при последната трудова заетост на лицето, която е по българското законодателство. Касае се за последна осигурена заетост на жалбоподателя преди упражняването на правото на парично обезщетение за безработица, която в случая е в Република България, а за съответния период няма спор, че лицето е подлежало на осигуряване по чл. 4, ал. 1 КСО. В този смисъл е и константната съдебна практика на ВАС по сходни казуси - Решение № 17332/17.12.2019 г. по адм. д. № 4476/2019 г. по описа на ВАС-VI-то отделение, Решение № 8501/25.06.2018 г. по адм. д. № 3363/2018 г. по описа на ВАС -VI-то отделение, Решение № 3022/09.03.2018 г. по адм. д. № 10662/2017 г. по описа на ВАС -VI-то отделение.

Следва да се посочи, че доводите на жалбоподателката, че следва при определяне на размера на ОБ да бъдат включени и тези от Германия, биха били основателни само ако К. П., не бе полага труд след завръщането си в Р.България при български осигурител.

В хода на административното производство при служебна проверка е установено, че по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в регистъра от [фирма] са подадени данни за жалбоподателката за периода 13.04.2021 г. до 24.08.2021 г., вкл. – 91 работни дни и осигурителен доход в размер на 4391,78 лв.

За посочения период работните дни са 91, поради което среднодневния осигурителен доход, от който следва да се определи размерът на паричното обезщетение е $4391,78:91 = 48,26$ лв. 60 % от този доход е сумата от 28,96 лв., ето защо съдът намира, че правилно административният орган е определил дневен размер на паричното обезщетение за безработица.

Според чл. 54в, ал. 1 от КСО, паричните обезщетения за безработица се изплащат ежемесечно през месеца, следващ този, за който се дължат, за срок, определен според продължителността на осигурителния стаж, по време на който лицата са били осигурени за безработица, за времето след 31 декември 2001 г., както следва: от 7 години и 1 ден до 11 години - 8 месеца. Видно от административната преписка, осигурителният стаж на лицето е 7 години и 2 месеца, поради което периодът на изплащане на обезщетението е определен в съответствие с изискването на чл. 54в, ал. 1 от КСО.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане са законосъобразни, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разностите по делото:

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Л. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ет. 13, ап. 85 срещу Решение № 1040-21-1020 от 06.10.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-11960-1 от 09.09.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, с което на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица в размер на 28.96 лв. дневно считано от 25.08.2021 г. до 24.06.2022 г. на основание чл. 54а, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО и чл. 62 от Регламент № 883/2004 г.

ОСЪЖДА К. Л. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ет. 13, ап. 85 да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 119 от КСО (изм., бр. 94 от 2019 г.)

СЪДИЯ: